

Голоде мій, Анно,
На осла негайно!

Тільки й є у мене смак
До землі й до залізак.
Камінь, вугіль — то ж то сить,
Ще й повітрям закусить!

Звукопіллям
Ти, мій голоде, крутись,
Тиць-тиць
Між отруйних повитиць...

Їж, троци бруківку злеглу,
Прастару церковну цеглу
І потопові сини —
Хліб долинний, валуни!

Голод мій — бадилля вітру,
Синь бліда,
Ніби з раками живіт, ну —
І біда.

Та земля вже зелениться!
В плодь сочисту я вгризаюсь,
І щиріцю, й медуницю
На межі щиплю, мов заєць.

Голоде мій, Анно,
На осла негайно!